

„Mert aki önmagát felmagasztalja, azt megalázzák, s aki megalázza önmagát, azt felmagasztalják.”

Ma tegyük fel magunknak ezt a kérdést: mi az, ami akadályozza bennem az alázatot? Csábíthat a kísértés, hogy azt gondoljam, én nagyon jól csinálom a dolgokat, jó keresztény vagyok, ráadásul okos, gondolkodó keresztény, igyekszem imádkozni, segíteni embertársaimnak, adakozom...stb. Én igyekszem, és akkor majd eljutok az üdvösségre, nekem jó lesz, és a bűnösöket meg sajnálom, mi is lesz velük, szegényekkel... Most persze sarkítottam, de azért érdemes megvizsgálnom, van-e bennem bármi „farizeusi”, amit ki kell gyomlálnom a szívemből? Hányszor gondolom, hogy a saját erőmből jutok előre, és hogy én annyi mindent jól csinállok... Jobban, sőt, sokkal jobban, mint mások...

Alázatot például Assisi Szent Ferenctől tanulhatunk. Amikor egyszer egy rablóval találkozott, elsrta magát, és így szólt hozzá: „Ha Te annyi kegyelmet kaptál volna, mint én, sokkal szentebb lennél nálam.” Szívleljük meg szavait!

Nézzünk a keresztre! Gondoljunk Jézus áldozatára! Saját erőfeszítéseimmel ki tudom-e érdemelni, amit Jézus tett értem? Aligha... Minden ajándék: nem „csak” a Megváltás, hanem az egész életem, a jó tulajdonságaim, a szeretet a szívemben... Saját igyekezetemmel csak nagyon keveset tudok ezekhez hozzátenni. Ha ezt belátom, talán már nem is tűnik olyan nehéznek az alázat. Inkább magától értetődik...

Az Úr kegyelme végtelen. Ismerjük be hibáinkat, ne magyarázkodjunk! Vigyük elé bűneinket, kérjük bocsánatát az önhittségünkért, képmutatásunkért, kevélységünkért, mások lenézéséért... Próbáljunk őszintén, tiszta szívvel alázatosak lenni, és akkor Ő segíteni fog, hiszen megígérte.

És ha azt érezzük, kezdünk végre tényleg a jó, a jézusi úton járni, akkor is minden dicsőséget *(alázatosan)* hagyjunk meg az Úrnak – hiszen az egyedül Őt illeti.

Czibolya Edit, Budapest